

- stwierdzenie nieważności części wytycznych Europejskiego Banku Centralnego z dnia 5 grudnia 2012 r. w sprawie transeuropejskiego zautomatyzowanego błyskawicznego systemu rozrachunku brutto w czasie rzeczywistym (TARGET2) (wytyczne EBC/2012/27) (Dz.U. 2013, L 30, s. 1);
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

- 1) W zarzucie pierwszym strona skarżąca twierdzi, że EBC nie posiadał kompetencji do opublikowania zaskarżonych aktów, albo wcale, albo bez wydania przez Radę, względnie przez sam EBC, aktu prawnego takiego jak rozporządzenie.
- 2) W ramach zarzutu drugiego strona skarżąca utrzymuje, że zaskarżone akty de facto lub de jure nakładają wymóg rezydencji na rozliczeniowych partnerów centralnych (Central Clearing Counterparties, zwanych dalej „CCP”), którzy zamierzają prowadzić operacje rozliczeniowe lub rozrachunkowe w walucie EUR, przekraczające określoną wartość dzienną. Dodatkowo lub ewentualnie ograniczają lub stwarzają one ograniczenia bądź przeszkody dotyczące charakteru lub zakresu usług lub ilości kapitału, które mogą być dostarczane CCP mającemu siedzibę w państwie członkowskim spoza strefy euro. Zaskarżone akty naruszają wszystkie bądź niektóre z postanowień art. 48, 56 lub 63 TFUE, ze względu na to, że:
 - CCP mający siedzibę w państwie członkowskim spoza strefy euro, takim jak Zjednoczone Królestwo, będzie musiał przenieść swe centrum administracji i kontroli do państw członkowskich należących do Eurosystemu. Będą oni także musieli przekształcić się w osoby prawne uznawane w prawie krajowym innego państwa członkowskiego;
 - jeżeli CCP nie przeniosą swej działalności zgodnie z wymogami, to nie będą mieć dostępu do rynków finansowych w państwach członkowskich Eurosystemu albo na takich samych warunkach jak CCP mający siedziby na tych terytoriach, albo wcale;
 - CCP, którzy nie są rezydentami, nie będą mogli korzystać — wcale albo na tych samych warunkach — z udogodnień oferowanych przez EBC lub przez krajowe banki centralne (zwane dalej „KBC”) Eurosystemu;
 - w konsekwencji możliwość oferowania przez takich CCP usług rozliczeniowych lub rozrachunkowych w euro klientom w Unii będzie ograniczona albo nawet całkowicie wykluczona.
- 3) W zarzucie trzecim strona skarżąca twierdzi, że zaskarżone akty naruszają art. 101 lub 102 TFUE w związku z art. 106 TFUE i art. 13 TUE, ponieważ:
 - wymagają one w praktyce, aby wszystkie operacje rozliczeniowe w walucie euro przekraczające określony

poziom przeprowadzane były przez CCP mających siedzibę w państwie członkowskim strefy euro;

- w praktyce nakładają one na EBC lub strefę euro lub KBC wymóg, aby nie dostarczały rezerw w walucie euro do CCP mających siedziby w państwach członkowskich spoza strefy euro, jeżeli rezerwy te przekraczają ustalone w decyzji progii.

- 4) W ramach zarzutu czwartego strona skarżąca podnosi, że wymóg, aby CCP mający siedzibę w państwach członkowskich spoza strefy euro uzyskiwali odrębną osobowość prawną i przenosili swą siedzibę stanowi bezpośrednią lub pośrednią dyskryminację ze względu na przynależność państwową. Wymóg ten narusza także wynikającą z prawa Unii ogólną zasadę równości, gdyż CCP mający siedziby w różnych państwach członkowskich traktowani są w odmienny sposób bez żadnego obiektywnego uzasadnienia.
- 5) Zarzut piąty dotyczy okoliczności, że zaskarżone akty naruszają przepisy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji (Dz.U. 2012 L 201, s. 1).
- 6) W zarzucie szóstym strona skarżąca twierdzi, że zaskarżone akty naruszają wszystkie lub niektóre z postanowień art. II, XI, XVI i XVII Układu Ogólnego w sprawie Handlu Usługami (General Agreement on Trade in Services, GATS).
- 7) Zarzut siódmy dotyczy okoliczności, że bez przyjmowania na siebie obowiązku udowodnienia, iż nie istnieje interes publiczny uzasadniający takie ograniczenia (to na EBC spoczywa obowiązek wykazania, że spełnione są przesłanki zastosowania odstępstwa, jeśli zamierza powołać się na ich istnienie), Zjednoczone Królestwo uważa, iż żadne względy interesu publicznego, na które powołał się EBC, nie spełniają wymogu proporcjonalności, gdyż istnieją mniej restrykcyjne środki zapewnienia kontroli nad instytucjami finansowymi mającymi siedzibę w Unii, lecz poza strefą euro.

Odwołanie wniesione w dniu 17 lutego 2013 r. przez Ioannis Ntouvas od wyroku wydanego w dniu 11 grudnia 2012 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-107/11 Ntouvas przeciwko ECDC

(Sprawa T-94/13 P)

(2013/C 114/62)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Ioannis Ntouvas (Agius Stefanos, Grecja)
(przedstawiciel: adwokat V. Koliyas)

Druga strona postępowania: Europejskie Centrum ds. Zapobiegania i Kontroli Chorób (Sztokholm, Szwecja)

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- uchylene wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 11 grudnia 2012 r. w sprawie F-107/11 Ntouvass przeciwko ECDC oddalającego skargę o stwierdzenie nieważności sprawozdania z oceny wnoszącego odwołanie za 2010 r. i obciążającego go całością kosztów postępowania;
- stwierdzenie nieważności decyzji zaskarżonej w pierwszej instancji; oraz
- obciążenie strony pozwanej wszystkimi kosztami postępowania w pierwszej instancji i postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi czternaście zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia zasady prawa dotyczącej ciężaru dowodu i jego rozkładu w zakresie, w jakim Sąd do spraw Służby Publicznej uwzględnił wniosek drugiej strony postępowania o przedłużenie terminu na złożenie odpowiedzi na skargę w pierwszej instancji, mimo że druga strona postępowania nie przedstawiła dowodu na okoliczności, które według niej uzasadniały takie przedłużenie.
- 2) Zarzut drugi dotyczący materialnego błędu dotyczącego ustalenia faktycznego w zakresie, w jakim Sąd do spraw Służby Publicznej ustalił, że datą doręczenia drugiej stronie postępowania skargi w pierwszej instancji był dzień 7 listopada 2011 r., a nie 4 listopada 2011 r.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący błędu w ocenie stanu faktycznego w zakresie, w jakim Sąd do spraw Służby Publicznej błędnie odczytał i ocenił dokumenty w aktach sprawy odpierające argumenty wysunięte przez drugą stronę postępowania na poparcie jej wniosku o przedłużenie terminu na złożenie odpowiedzi na skargę w pierwszej instancji.
- 4) Zarzut czwarty dotyczący błędnej kwalifikacji prawnej okoliczności faktycznych w zakresie, w jakim Sąd do spraw Służby Publicznej błędnie uznał za „wyjątkowe” okoliczności, na które powołała się druga strona, wnosząc o przedłużenie terminu na złożenie odpowiedzi na skargę w pierwszej instancji.
- 5) Zarzut piąty dotyczący błędu w ustaleniach, a posiłkowo, w kwalifikacji prawnej okoliczności faktycznych w zakresie, w jakim Sąd do spraw Służby Publicznej błędnie ustalił, że wnoszący odwołanie nie wniósł o wydanie wyroku zaocznego, a posiłkowo, że jego oświadczenia nie stanowiły wniosku o wydanie wyroku zaocznego.
- 6) Zarzut szósty dotyczący błędu w ocenie dokumentów w aktach sprawy w zakresie, w jakim Sąd do spraw Służby Publicznej uznał, że dwa stanowiska w służbach drugiej strony postępowania znacząco się od siebie różniły.
- 7) Zarzut siódmy dotyczący błędu w ustaleniu ciężaru dowodu w zakresie, w jakim Sąd do spraw Służby Publicznej oddalił ze względu na brak dowodów zarzut wnoszącego odwołanie, że co najmniej jednego z członków wspólnego komitetu ds. ocen dotyczył konflikt interesów, chociaż wspomniane dowody wynikały z dokumentów określonych w skardze w pierwszej instancji i swobodnie dostępnych dla drugiej strony postępowania; ewentualnie, Sąd nie dochował w charakterze sądu administracyjnego rozsądzającego spory pracownicze swojego obowiązku zarządzania koniecznych środków organizacji postępowania w celu uzyskania wspomnianych dokumentów. Ponadto Sąd błędnie rozpoznał podstawę prawną zarzutu wnoszącego odwołanie i błędnie zinterpretował art. 9 ust. 6 zasad wykonawczych nr 20 w sprawie ocen (zwanym dalej „zasadami wykonawczymi”), przyjętych przez dyrektora ECDC w dniu 17 kwietnia 2009 r.
- 8) Zarzut ósmy dotyczący błędnej interpretacji i niezbadania zarzutu dotyczącego braku reguł postępowania wspólnego komitetu ds. ocen ECDC.
- 9) Zarzut dziewiąty dotyczący przeinaczenia dowodów, a posiłkowo, klasyfikacji prawnej okoliczności faktycznych w zakresie, w jakim Sąd do spraw Służby Publicznej uznał za niezasadny zarzut wnoszącego odwołanie, że wspólny komitet ds. ocen ECDC nie sprawdził okoliczności, do których sprawdzenia był zobowiązany na podstawie art. 9 ust. 4 zasad wykonawczych.
- 10) Zarzut dziesiąty dotyczący błędu w ocenie, a posiłkowo, błędnej klasyfikacji prawnej okoliczności faktycznych w zakresie, w jakim Sąd do spraw Służby Publicznej uznał za wystarczające rozumowanie zawarte w opinii wspólnego komitetu ds. ocen ECDC.
- 11) Zarzut jedenasty dotyczący błędnej interpretacji zarzutu i błędu w klasyfikacji prawnej okoliczności faktycznych w zakresie, w jakim Sąd do spraw Służby Publicznej błędnie zinterpretował jako oczywisty błąd w ocenie zarzut wnoszącego odwołanie dotyczący niewystarczającego rozumowania zawartego w opinii wspólnego komitetu ds. ocen drugiej strony postępowania oraz uznał wspomniane rozumowanie za wystarczające.

- 12) Zarzut dwunasty dotyczący błędu w ocenie okoliczności faktycznych w zakresie, w jakim Sąd do spraw Służby Publicznej uznał, że zakwestionowane sprawozdanie z oceny nie było dotknięte oczywistym błędem w ocenie w odniesieniu do wydajności wnoszącego odwołanie pod względem realizacji nakładu pracy.
- 13) Zarzut trzynasty dotyczący błędnej klasyfikacji prawnej okoliczności faktycznych w zakresie, w jakim Sąd do spraw Służby Publicznej uznał za proporcjonalną krytykę w zakwestionowanym sprawozdaniu z oceny, mimo że druga strona postępowania w okresie podlegającym ocenie nie zwróciła uwagi wnoszącego odwołanie na rzekome problemy w jego postępowaniu.
- 14) Zarzut czternasty dotyczący błędu w ocenie okoliczności faktycznych w zakresie, w jakim Sąd do spraw Służby Publicznej uznał, że nakład pracy wnoszącego odwołanie był mniej znaczny, niż był w rzeczywistości.

Skarga wniesiona w dniu 20 lutego 2013 r. — Toshiba przeciwko Komisji

(Sprawa T-104/13)

(2013/C 114/63)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Toshiba Corp. (Tokio, Japonia) (przedstawiciele: J. MacLennan, Solicitor, adwokaci J. Jourdan, A. Schulz i P. Berghe)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 2 lit. d) decyzji Komisji z dnia 5 grudnia 2012 r. w sprawie COMP/39.437 — *Lampy do ekranów telewizyjnych i komputerowych*;
- stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 2 lit. e) decyzji Komisji z dnia 5 grudnia 2012 r. w sprawie COMP/39.437 — *Lampy do ekranów telewizyjnych i komputerowych*;
- stwierdzenie nieważności art. 2 ust. 2 lit. g) zaskarżonej decyzji lub, tytułem ewentualnym, obniżenie grzywny w zakresie, w jakim Sąd uzna za stosowne;
- stwierdzenie nieważności art. 2 ust. 2 lit. h) zaskarżonej decyzji lub, tytułem ewentualnym, stwierdzenie nieważności

art. 2 ust. 2 lit. h), w zakresie, w jakim uznano w nim, że Toshiba jest solidarnie odpowiedzialna za zapłatę grzywny lub, tytułem ewentualnym, obniżenie grzywny w zakresie, w jakim Sąd uzna za stosowne;

- wydanie wszelkich innych rozstrzygnięć, jakie mogą okazać się właściwe w okolicznościach niniejszej sprawy;
- zasądzenie na rzecz skarżącej kosztów poniesionych w niniejszym postępowaniu.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący okoliczności, że zaskarżona decyzja jest błędna w zakresie, w jakim Komisja przypisała w niej Toshiba Corporation odpowiedzialność za naruszenie art. 101 TFUE w odniesieniu do okresu od dnia 16 maja 2000 r. do dnia 11 kwietnia 2002 r.
- 2) Zarzut drugi dotyczący okoliczności, że zaskarżona decyzja jest błędna w zakresie, w jakim Komisja przypisała w niej Toshiba Corporation odpowiedzialność za naruszenie art. 101 TFUE w odniesieniu do okresu od dnia 12 kwietnia 2002 r. do dnia 31 marca 2003 r.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący okoliczności, że zaskarżona decyzja jest błędna w zakresie, w jakim Komisja przypisała w niej Toshiba Corporation odpowiedzialność za naruszenie art. 101 TFUE w odniesieniu do okresu od dnia 1 kwietnia 2003 r. do dnia 12 czerwca 2006 r.
- 4) Zarzut czwarty dotyczący okoliczności, że zaskarżona decyzja jest błędna w zakresie, w jakim Komisja uznała w niej Toshiba Corporation za solidarnie odpowiedzialną za uczestnictwo spółki Matsushita Toshiba Picture Display Co., Ltd. (zwanej dalej „MTPD”) w naruszeniu w odniesieniu do okresu od dnia 1 kwietnia 2003 r. do dnia 12 czerwca 2006 r.
- 5) Zarzut piąty, podniesiony tytułem ewentualnym w stosunku do zarzutu czwartego, dotyczący okoliczności, że zaskarżona decyzja jest błędna w zakresie, w jakim Komisja uznała w niej MTPD za odpowiedzialne za uczestnictwo w naruszeniu w odniesieniu do okresu od dnia 1 kwietnia 2003 r. do dnia 12 czerwca 2006 r.
- 6) Zarzut szósty dotyczący okoliczności, że zaskarżona decyzja jest błędna w zakresie, w jakim Komisja nałożyła w niej grzywnę w art. 2 ust. 2 lit. g) i art. 2 ust. 2 lit. h) lub, tytułem ewentualnym, popełniła błąd przy obliczaniu tych grzywien.